

הורד השבת

הוד התורה

יו"ל ע"י ארגון
"הוד התורה"
ר' יוחנן בן זכאי 54 אלעד
טל' 0503-547630

679

התשע"ב

כי תצא

כתובת המערכת

חתם סופר 6/1
מודיעין עילית

פקס 057-7961563
torani100@gmail.com

ניתן לקבל העלון באימיל

הדלקת נרות 18:35

מוצאי שבת 19:41

מוצ"ש ור"ת 20:15

הזמנים לפי אופק אלעד

שמרו על קדושת העלון

יש צבא ויש צבא...

אסור לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

למרב הפלא, למכרזיה התורה האומרת: פי תצא למלחמה על אֲבִיךָ... וְיָרִיתָ בְּשִׁבְתָּהּ אֶת־תֹּאֲרָה וְחִשְׁקָתָ לָךְ לְאִשָּׁה.

התורה מתירה לחייל לגייס את אותה אישה "בעל כורחה", ולהתחתן איתה. רגע אחד! אבל אהנו יודעים שאחד מחוקי היהדות, זה שאי אפשר לגייס אדם בעל כורחו. אם כן מדוע כאן התרנו את העניין?

רש"י הקדוש פותר לנו את תמיהתנו - בזו הלשון: לא דיברה תורה, אלא כנגד יצר הרע. **שאם אין הקדוש ברוך הוא מתירה, ישאנה באיסור.** דברי רש"י הללו, יותר חזקים מפצצת אטום!

הרי מדובר כאן באנשים צדיקים ויראי ה', אנשים שבזמן יציאתם למלחמה לא היה להם אפילו עבירות קלות (דברים כ"ח). אם כן כיצד יכולה פתאום להיווצר אצלם תאוה כל כך חזקה, עד כדי כך שלא יוכלו לעמוד בפיתוי של "אשת איש גויה וטמאה", ואם ה' לא יתירה להם - יתחתנו איתה באיסור?

כיצד יתכן להגיע לדדרור ברמה שכזאת? התורה מגלה לנו את המסלול, כיצד מגיעים למצב רדוד שכזה: א. "וְיָרִיתָ..." ב. "וְחִשְׁקָתָ..." ג. "וְלָקַחְתָּ..."

יהודי יקר! בנושא "עריות ופריצות", אין אפוטרופוס לאף אחד. יהיה מי שיהיה, אם הוא מגיע למצב של "וראית", הראיה משפיע עליו, היא נחשקת

בנשמתו ומפתחת אצלו את התכונה של "חשקת", וכאשר האדם חושק במשואו, בסוף הוא משיג אותו - ומתקיים בו החלק האחרון של "ולקחת". ואם לא יתירו לו את העבירה, הוא יעשה אותה באיסור (רש"י ט"ז י"ט).

כן כן, (באופן כללי ובפרט) בעניינים הללו, אין ביטוח לאף אחד, וכמו שאמרנו חז"ל, "אל תאמין בעצמך עד יום מותך". והם אמרו זאת על כל אדם, גם אם יש לו זקן ארוך עד הברכיים וכיפה עד הנעליים, וכולו מקרין קדושה והוד. זה לא קשור לדת. זה היגיון בריא של כל אדם - ואפילו של גוי (עניין סנהדרין לו - אפשר אש בעורת ואינה מהבחת).

וכבר מצאנו בגמרא מעשה נורא, הממחיש לנו מה כוחה של ראייה אחת, ואפילו אם היא נוצרת שלא במתכוון, ואפילו שמדובר באדם קדוש ופרוש שנקרא "חסיד", וכך מספרת הגמרא (קידושין דף פ"א):

יום אחד הגיעו שבויים לנהרדעא. כאשר נודע הדבר לתנא רב עמרם חסידא, ציווה לפדותם ולדאוג לכל מחסורם ולתת להם לגור בעליית הגג שבביתו, ומבואה שם בגמרא שהעלייה לגג הייתה נעשית באמצעות סולם גדול וכבד שהיה צריך להביא עשרה אנשים בכדי להזיז אותו, ומשום כך לא חשש רב עמרם חסידא ממכשול רוחני חלילה.

הגמרא ממשיכה לספר והיא מגלה לנו ששילוח אחד עברה אחת השבויים ליד פתח עלית הגג, ומרוב שהייתה נאה, האיר מבשרה כמו קרן אור למטה לכיוון הבית. כאשר הבחין בכך רב עמרם חסידא, פחו עליו וצרו ולא הצליח להתגבר עליו, ומרוב שהיה להוט אחר העבירה, הצליח להזיז "לכדו" את הסולם שהיה מונח בצד. הוא פעל במקום עשרה אנשים!!!

וכך החל רב עמרם חסידא לתפס בסולם, מבלי יכולת להתגבר על יצרו. כאשר קלט שאינו יכול לעשות דבר כנגד היצר, זעק מיד בקול גדול: "אש בבית של עמרם! אש בבית של עמרם!"

תלמידיו שהיו בקרבת ביתו, שמעו את קריאת רבם הזקוק לעזרה, ובאו לעזרתו כאשר הם נושאים בידיהם פְּדֵי מַיִם לכבות את הדלקה. ומה ראות עיניהם? לא דובים ולא יער, לא אש ולא לבות, אלא הרב עומד באמצע הסולם שמוביל אל השבויים.

נודעו תלמידים ואמרו לרבם: "ביישתו רבנו". אתה שמטין לנו ליראת ה', נתפס בדרך העבירה כל כך נוראה? אמר להם רב עמרם חסידא, "מוטב תתביישו בי בעולם הזה, ולא תתביישו בי בעולם הבא". אחר כך השביע רב עמרם את יצר הרע שיצא ממנו, ויצא ממנו "עמוד אש". אמר לו רב עמרם, תראה איך אדם עשוי מאש ואני מבשר, ולמרות זאת ניצחתי אותך.

המתבונן במעשה הנורא הזה, רואה עד היכן הדברים מגיעים. שהרי מדובר "בתנא", וכלל יש בידנו, "שכל תנא המוזכר בגמרא, ביכולתו להחיות מתים". ומדובר בתנא שנאמר עליו "חסידא", ולמי שלא יודע, בכל הש"ס יש רק חמשה אנשים שנאמר עליהם חסידא - והתנא רב עמרם אחד מהם. (רבי שמעון, רב סלא, רב זוטרא, רבין, רב עמרם), ולמרות כל זאת, כאשר התגבר עליו יצרו, הוא קיבל כוח על טבעי והצליח להזיז סולם כבד שצריך עשרה איש להזיזו. **כל זה נגרם לו על ידי "ראיה אחת"!** בשוגג! שלא יום כלל! עד כדי כך השפיעה עליו הראיה, ורק תושייתו ותעוזתו עמדו לו לצאת בשלום מהעניין.

פי תצא למלחמה על אֲבִיךָ... וְיָרִיתָ בְּשִׁבְתָּהּ אֶת־תֹּאֲרָה וְחִשְׁקָתָ לָךְ לְאִשָּׁה (דברים ט"ז י"ט).

אחד מהשירים החזקים של מדינתנו הקטנטונת והחמודה - נקרא 'צהל', ויש כאלו שבטוחים שמדובר בהמצאה והברקה גאונית של המאה האחרונה. אך האמת שונה! "צהל" אינו המצאה של הווה וחווה המדינה. כבר לפני אלפי שנים - עוד בתקופת משה רבנו - המושג הזה קרם עור וגידים. כבר אז היה לעם ישראל צבא, חיילים, מפקדים, והכל לפי תשתית וציווי האלוקים (במדבר ל"א ג), אלא שהיו הבדלים רבים בין הצבא של ימינו לאותו צבא קדוש, והנה מספר דוגמאות:

בצבא החמוד שלנו, מי שמחול - הוא בעל מוס ומקבל פרופיל 97. אך בצבאו של משה רבנו, חשבו אחרת.

כמו כן, בצבא המתוק שלנו, ההמנון הוא "כוחי ועוצם ידי". ואילו בצבאו של משה, ההמנון היה **פי ה' אֶלְהֵינוּ מִתְהַלֵּךְ בְּקֶרֶב מַחְנֵנוּ לְהַצִּילֵנוּ וְלָתֵת אֲבִינֵנוּ לְפָנֵינוּ** (דברים כ"ג ט"ו).

בצבא שלנו... אך בצבאו של משה רבנו, הקפידו מאוד בענייני הקדושה והצניעות, וכמו שמצוה התורה ודורשת: וְנִשְׁמְרָתָ מִכָּל דָּבָר רָע... וְהָיָה מַחְנֵיךָ קָדוֹשׁ וְלֹא יִרְאָה בְךָ עֲרוֹת דָּבָר (דברים כ"ג ט"ז).

בצבא שלנו, מי ששומר אמונים לתורה הולכים איתו ראש בראש - עד שיתכופף וישתנה. (עניין פרשיית ישיבת "הר ברכה" 11.12.2009). אך בצבאו של משה, שרביט ההנהגה והמילה הראשונה והאחרונה היו שמורים אך ורק לתורה.

בצבא שלנו, מוציאים לשדה הקרב את המוכשרים ביותר. אך בצבאו של משה היו מוציאים לשדה הקרב את הצדיקים ביותר, חיילים שלא היה להם אפילו עבירה אחת (דברים כ"ח).

כן כן, יהודים כמו באבא סאלק, הרב מרדכי שרעבי, הבן איש חי, צדיקים כאלו היו יוצאים לשדה הקרב בקיאות, היום 'צהל' זה ראשי תיבות **צבא (הגנה) לישראל**, ואילו פעם 'צהל' היה ראשי תיבות **צבא הכפוף לה'**, יחי ההבדל ה... ענק!

כעת נגלה סוד צבאי גדול שחכמי התורה גילו לנו בפרשה, וחבל שמנהיגי וקברניטי הצבא הטבוחים בכוחם ועוצם ידם - מעולם לא חלמו עליו.

השכינה הקדושה היא זו הנלחמת במלחמות ישראל ומביאה את הברכה וההצלחה לחיילים הנלחמים, בכל זמן ובכל מקום. וכיון שכך, מבקש הבורא שבצבא יקפידו מאוד על ענייני הקדושה והצניעות (ריקאנטי כ"ג י"ז).

וכאשר חלילה מקלים ראש בנושא הזה - וכל שכן אם רומסים את התורה ומכריזים בעזות מצח שהצבא נמצא מעליה, אזי השכינה מסתלקת והברכה והסגולה הנלחמה של העיטור נעלמים גם הם (רבינו בחאי כ"ג י"ז).

והאבסורד הגדול ביותר הוא שבמקום רגיש ומסוכן כמו צבא - מקום שמצויה בו סכנה וזקוקים שם לשמירה מיוחדת מעל ומעבר - ויש חובה להקפיד יותר על דקדוק במצוות (אור החיים כ"ג י"ז), במקום שיתחזקו שם באמונה בבורא וימליכו אותו ועוד יותר ימסרו נפש למען תורתו, דווקא שם מוזיזים את ה' הצידה ומכריזים בפומבי שהצבא הוא מעל התורה הקדושה.

היש 'בדיחה כואבת' יותר מזו?

זו בעצם התשובה לשאלות המפורסמות... למה החרדים לא הולכים לצבא? מדוע הם לא מוכנים לשאת בנטל הלאומי? מה הסיבה לכך שבזמן של משה ויהושע הסכימו להתגייס לצבא - והיום עולם התורה מסתייג מכך מאוד?

התשובה לשאלות אלו היא אחת: בתקופת אבותינו הקדושים התורה היתה מעל הצבא והקדושה והצניעות שררו שם בכל פינה והשכינה הקדושה ליוותה את הלוחמים, ועל הצבא אמרו המיתרים הנשגבות 'יהיה מחניף קדוש'.

אך היום הצבא מצהיר שהוא מעל התורה - והצניעות והקדושה אינם נר להגליו, ומשום כך השכינה לא שוהה שם. ומאותם סיבות שהשכינה לא נמצאת, גם בני התורה לא נמצאים!!!

לאחר הקדמה זו וההבנה שחיילי צבאו של משה היו קדושים וטהורים ויראי אלוקים בלב ונפש, כל מי שקורא בפרשה את פרשיית 'אשת יפת תואר' מרים גבה או שנים, ומי שיש לו שלושה גבות מרים את שלושתן. מדוע?

תארו לעצמכם את התרחיש הבא: משה שולח פקודה "להתכונן למלחמה", החיילים יוצאים, הקרב מתחיל, לפתע רואה אחד החיילים - אישה, גויה, אשת איש! נו, כמה סיכויים יש לכך שאותו חייל קדוש וצדיק כמו באבא סאלי, יחפוץ להתחתן עם אותה מרשעת? ("אשת יפת תואר" הייתה אישה טמאה שנועדה לבלבל את החיילים ולהחטיא אותם).

לע"נ אורית בת חיה אסתר ת.נ.צ.ב.ה.

האושר שבנישואין

להפעיל רגש - לפני שמגיבים

יהודי אחד נכנס אל הרב - מלא וגדוש בטענות מרירות על אשתו, והודיע שהוא כבר לא יכול יותר לחיות במחיצתה - ובפרט לאור המקרה האחרון. שאף אותו הרב: מה היה המקרה האחרון? והאיש השיב: אשתי חזרה מהעבודה עצובה, היא סיפרה שהגיעה היום לעבודה באיחור והבוס נוף בה בפני כל העובדים, והיא נפגעה מכך ונעלבה עד מאוד.

ובתור בעל טוב, לאחר ששמעתי את דבריה - יעצתי לה את העצה הכי הגיונית, ובקשתי ממנה שמהי תתחיל לשמור על הזמנים כראוי ולקום בבוקר בזמן, בכדי שהמעשה לא יחזור על עצמו. אף הוספתי ואמרתי לה שאם המעשה יחזור על עצמו - זה עלול לעורר את קצפו של הבוס ואולי גם להוביל לפיטורין, וכדאי לה להתחיל לתפוס את עצמה בידים ולא להקל ראש בעניין.

אלא שלמרבח הבושה, במקום שאשתי תודה לי על "ההדרכה הנפלאה" שנתתי לה, היא מלמלה לעברי בקול שבור "אתה לא בעל"י - והתחילה להתייפח.

נתיד לי כבוד הרב, כיצד אפשר לסבול התנהגות כזאת. אני מנסה לעזור לה ולשקם את מצבה הקשה, והיא משפילה אותי. היש חוצפה גדולה מזה?

השיב הרב לאותו בעל: בעל יקר, דע לך שאת העצה שנתת לאשתך "להתחיל לבא לעבודה בזמן" - היא יודעת לבד, ולא בשביל העצה הזו היא באה אליך.

פשוט כאב לה העלבון, צרב לנפשה ההשפלה שעברה בפני כל העובדים, והיא גוללה בפניך את הדברים בכדי "לקבל תמיכה". היא רצתה לשמוע ממך מילים כדלהלן: אוי, מסכנה, בטח עבר עליך יום קשה, שבי רגע ואכין לך כוס קפה, אני רוצה שתשתפי אותי בדיוק במה שעבר עליך...

אשתך חיפשה את התמיכה הנפשית, את תשומת הלב, את העידוד וההשתתפות בצרה, ובמקום שתתמוך בה - נתת לה "רצפט" של הוראות עסקיות ויבשות ונטולות כל רגש.

דע לך שכאשר היא שמעה ממך "פיתרון לבעיה", היא קראה את דבריך בצורה כזו:

אמת, עשית שגיאה, הבוס צודק, ומכאן ולהבא תתקני את עצמך. הבנת מה עשית? לא די שלא תמכת בה, אלא גם הזדהית עם הבוס שלה. זה כאב לה, וזה פשר המילים שאמרה לך "אתה לא בעל"י. **שהרי בעל אמיתי - אמור לתמוך.**

בעל יקר! למרות שלכאורה צדקת בכל העצות שנתת לה, זכור שיש פתגם שאומר "בכביש אל תהיה צודק, תהיה חכם". דע לך שאת המשפט הזה היית צריך להפעיל באותו רגע, ולפני שנתת את העצה לבעיה של **אשתך**, (לפני שניגשת לצדק ולהגיון), היית צריך להזהרות עם מצוקתה הרגשית (היית צריך להפעיל את החכמה).

וכן להיפך: אישה שומעת מבעלה סיפור לא מעניין, או שזו כבר הפעם המאה ואחד שהוא חוזר על הסיפור באוזניה, והיא קוטעת אותו בצורה קרה.

זו שגיאה חמורה! מדוע? משום שהבעל ציפה על ידי הסיפור למשוך מעט תשומת לב, לנסות לפתח שיחה וכדו', והרסנו לו את המטרה.

אכן חובה תמידית לתת לבן הזוג "חס מועדף", עם חוס ורגש ושמירה על כבודו, ולא לבחון את דבריו בצורה קרה ומסחרית - אלא לנסות ולגלות מה רצונו להביע בין המילין והמשפטים.

כמובן שאחרי החמימות וההתייחסות - ניתן להעלות פיתרונות ועצות לבעיית האיחורים, כמו כן ניתן למצוא "זמן אחר" ולהזכיר לבעל שנדמה לנו שכבר הוא סיפר את הסיפור הזה מספר פעמים (בכדי שייחקק העניין במוחו).

כל מה והצמח לפה, טמון בארבעת החפים "עש כסול עם חברו".

זה מה שמחדשת לנו התורה בפרשתנו: לא משנה מה עוצמתך הרחנית. דע לך שאם הגעת למצב של "וראית", סופך להגיע גם ל"וחשקת, ולקחת". ראשי תיבות "רחלי". "ראית חשקת לקחת". ולכל העקשנים, הסיפור הנ"ל הוא אחת הראיות לכך. זו בעצם התשובה לאותם אנשים תמימים שמרפרפים מלמעלה בעיתונות פסולה "על הכותרות", וכאשר אומרים להם "התורה לא מרשה", ואפילו מראים להם שכל הרבנים אוסרים את העניין, הם מיתממים ושואלים "מה הבעיה?! הרי אנו לא צוללים לתוך הזוהמה, אנחנו רק מרפרפים מלמעלה, אם כן מדוע זה אסור? מדוע? בגלל "רחלי" ראית חשקת לקחת. הראייה משפיעה ומחלחלת ומדרדרת את האדם, וכאשר אדם רואה דבר, או עלול להיגרר אחריו זו הסיבה שאסור להסתכל על עבודה זרה (עייני ספר החינוך מצווה ר"ו).

זו גם הסיבה למה שאמרו חז"ל, שאסור להביט בפני אדם רשע. כי "ההבטה" מחברת ומגשרת את האדם עם מה שהוא מביט עליו.

אולי קשה לנו לרדת לעומק הדברים, סוף סוף אנשים בדרגתנו לא רואים את העניין בעוצמה שכזו, לכן נחתום את העניין בקטע הבא, כדי לקבל מימדים נכונים בסוגיה:

"אחרון קוטלר, אחד מעמודי העולם שהיה ליהדות, היה אחד הבודדים שיזכה לעבור את השואה הארוכה ולהישאר בחיים. כאחד שכזה, הוא ידע "בדיוק" מה עומק הזוועה הטמונה במילה "שואה".

צדיק זה, לעת זיקנתו נחשף פעם אחת למעשה אסור שנעשה ברחוב. מיד נודעו גופו, הוא נצמד לקיר הרחוב, פרץ בבכי - ואמר: **ריבונו של עולם! את כולם לקחת [בשואה].**

למה השארת אותי? רבי אהרון קוטלר ידע היטב מה המשמעות של "כישלון אחד בשוגג" בשמירת עיניים, והוא ביכה אותו נוראות, עד כדי ששאל את נפשו למות. כך צריך לחיות! לדעת להגדיר נכון את הסכנה ועוצמתה - ולא לטיח את הנפילה.

האמת היא שיש גם עידוד בפרשה שלנו, משום שהמסר הזה לא נאמר רק בצד השלילי, אלא גם בצד החיובי, מה הכוונה?

עדי עכשיו ראינו, שכח הראייה כל כך עצום, וביכולתו להוביל את האדם עד שערי הגיהנום. אך צריך לדעת שגם בקדושה חזק בדיוק אותו דבר: גם בקדושה כח הראייה עצום ונורא, ואדם שמתבונן על דברים קדושים וטהורים, על תמונות וסרטים, על דברי תורה, על ספרי קודש, על נרות שבת, על חנוכה וכו', הרי שהנשמה שלו נטענת ומתמלאת במצבורי קדושה, ובהתחלה זה יהיה "וראית", אך כך זה יחלחל ויפגע בו ויגרסו לו "וחשקת", הוא יתמגנט ויחפץ בקדושה והטהרה, ובסופו של דבר, בעזרת ה' הוא יגיע גם ל-"ולקחת".

זהו פסוק מפורש בתורה! והנה לכם לציצת וראיתם אתו וזכרתם את קל מצות ה' ונשייתם אתם (במדבר ט"ו ל"ט). (א) וראיתם. (ב) וזכרתם. (ג) ועשייתם. "ראייה", והתבוננות בקדושה, מעלה ומרוממת את האדם, ומחוללת אצלו שינוי "בזיכרון", במחשבה, וגורמת לו "לעשות" במעלל מעשים טובים.

יהודי יקר! רוצה לשמוע סוד? דע לך שכוחה של הבטה על צדיקים כל כך רב ועצום, עד כדי כך שביכולתה לקדש אדם טמא כבלעם שהתחתן עם אתון, ולהשרות עליו נבואה אלוקית. דע לך שבעצם הסוד של בלעם הרשע היה על ידי שהסתכל על עם ישראל הקדוש, ומהראייה זה הוא שבכוחות - עד שהפעיל לדרגת נבואה, וכמו שאמר (במדבר כ"ד ב') **"וישאל בלעם את עיניו ויבא את ישראל... ותהי עיניו רוח אלהים".** (הרמב"ן ביאגרת הקודש"פ"ק ה').

נכון שזה מדהים! האם חלמת פעם שלעין יש כזו עוצמה? דע לך שזה עוד יותר עמוק, כמו שנראה בסיפור הבא:

בקום המדינה, באחד מיישובי הארץ היה קומץ ילדים מועט, המורכב חלקו משומרי מצוות אדוקים - וחלקו מאנשי המזרחי. כאשר רצו אנשי המקום לפתוח גן ילדים, כל אחד סתב לצד שלו. אנשי המזרחי טענו שהגננת צריכה להיות לפי צביון השפתים, ואילו שומרי המצוות חרדים ניסו למשוך לצד שלהם. העניין היה מורכב וסבוך, משום שלא היו מספיק ילדים לפתוח שני גנים לפני הסגנונות. יום אחד, החליטו אנשי המזרחי שאי אפשר יותר להמתין, ובזמן הקרוב הם פותחים את הגן עם גננת משלהם.

בצר להם, פנו אותם שומרי מצוות לחזון איש זצ"ל, וביקשו את עצתו. הרמבה התדהדרה, אמר להם החזון איש כך: אין בעיה שהגננת תהיה מאנשי המזרחי, אך בתנאי אחד. והוא, שבגן יתלו על הקיר תמונות של גדולי ישראל שהיו אדוקים וחרדוים ביראת ה', והחשבון פשוט. אם התמונות הללו יהיו תלויות בגן, הדמויות שבתמונות יחלחלו ויחדרו עמוק לנפש הילד ויגרמו להם יראת שמים עצומה, וממילא כבר תתיישר השקפתם. מכאן אנו למדים על כח הראייה, עד כמה השפעתה עצומה, ואפילו בגיל הרך.

טיפ לסיום: "עיני", זה לא כדור מבשר. עין זו עוצמת תקשורת שאין כדוגמתה. כלנו מכירים את המושג "עין אלקטרונית" (שלט), המלווה אותנו בחיי היום יום. במערכת המוסיקה, במזגן, ברכב, יש היום מנורות שיש להם "עין" שמדליקה אותם באופן אוטומטי כאשר נכנס נהיה חושך, יש גלאי נפח ואזעקות שמופעלים על ידי עיניים שחיברו להם, היום כבר לא צריך לחבר חוטים וכבלים. פשוט עובדים "באלחוט" - והעין כבר עושה את העבודה. היום ניתן להשמיד את כל העולם עם "עין אלקטרונית" המחוברת לשלט, המחובר לפצצת אטום.

אכן עין זו עוצמה, השאלה להיכן מנווטים אותה. ניתן להפעיל איתה מערכת ולשומע מוסיקה, אך ניתן גם להפעיל איתה פצצת אטום.

האמת היא שגם בשמים העין זה כלי חשוב ועוצמתי. על ידי תזוזות העין לדברים קדושים, מתחברים למעלה "עולמות"! יורד שפע, ברכה, גשם, הצלחה, פרנסה, עם העיניים אנחנו מפעילים את כל המערכות בקשר "אלחוט", אך אם אנחנו מסיטים את העיניים לדברים פסולים, אם פוגמים בקדושתם, אנחנו מפעילים למעלה בשמים מערכות אחרות, מערכות של צרות וייסורים וגזירות רעות.

"עין" בגימטרייה זה 130, גימטרייה "יקלי", ללמדך שזה ממש כך. ניתן בקלות להמריא עם העין לעולמות הגבוהים, ולחילופין, לצלול איתה למבואות המטופנים. השאלה רק לאן מנווטים אותה, שהרי השאר כבר מתפתח מאליה. תשאלו אפילו את "רחלי", (ראית חשקת לקחת)?

ג.ב. אנו חיים היום בדרך שכל אחד שולף הלכות מהכרס, ומי שאין לו כרס - שולף מהשרוול. אך כדאי לדעת, "שבשמירת העיניים" מצוות שיש בדיוק כמו הגברים חינוך מצווה רי"ג ומצווה שפ"ז, ועל מצווה זו טרחו חכמינו להדגיש שהיא יסוד היהדות והתורה כולה, ואף ההירונו שמי שיקל לעצמו בעינין הזה וינסה לטהר את השרץ, סופו להקל בכל בעיניי הדת (החינוך ע"ס).

כמובן שבדברי רבותינו אינם צריכים סעד וחיוזוק, אך למרות זאת נדגיש את העניין כדי לחדד יותר את הדברים: המציאות מעידה שאלו שהתדרדרו וסרו מדרך ה', הן הנשים והן הגברים, **תחילת דרודם היה מהקלות רפינו בנישואי הצניעות ואבזיריהו.**

אינטרנט את חסום, פלאפון לא כשר, רפרוף [ודפדוף] בעיתונות וספרות פסולה, נתינת דור לשמירת העיניים, דיבור חושפי וצחק של גנים עם גברים זרים - ולהיפך... אך מי שבנושאים הללו היו לו גבולות ברורים, גם במערבולות הכי גדולות ובניסיונות הכי קשים, הוא הצליח לשמור על שלמות ביראת שמים.

חלמת פעם שזה עוד כדי כך? נעדך ע"י הר' אברהם א"י ה"ו

הנכם מוזמנים

להרצאתו המרתקת ועוצרת הנשימה
הישר מבית היוצר של פה מפיך מרגליות

הרב אליהו עמר שליט"א

מרצה בכיר בערוץ הידברות

שירצה בנושא:

חודש אלול - שינוי המזל, ביצד ?

ובהשתתפות מגיד השיעור הקבוע בביהכ"נ "הוד יוסף"

הרב אריאל מדמון שליט"א

הערב יתקיים בע"ה ביום שני ט"ז אלול (3/9/2012)

בשעה 20:00 בבית הכנסת "הוד יוסף"

רח' האהבה 3 מגדילאל- הוד השרון

✓ כניסה חופשית ✓ עצימת עיני פתוחה ✓ כיבוד קל

הערב מוקדש לרפואת שמעון בן מוזלי